

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. I. Quid sit Mißio, & quibus conveniat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

DISPUTATIO LXII.

De Missione Personarum.

SECTIO PRIMA.

Quid sit Missio & quibus conveniat.

I. Dari in Divinis Personis missio, certum est.

IVINAS Personas mitti, fide certum est: sic enim Joan. 3. v. 17. dicitur, Non misit Deus Filium suum in mundum, ut judicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum. Joannis item octavo, vers. 16. dicit Christus, Ego, & qui misit me Pater. Ad Gal. 4. vers. 4. ubi venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum. De Spiritu Sancto etiam dicitur Joan. 14. v. 26. Paraclitus autem Spiritus Sanctus, quem mittet Pater in nomine meo. Et cap. 15. vers. 26. Cum venerit Paraclitus, quem ego mittam vobis à Patre.

II. Variè variè de naturâ ad missiois sententiam.

Circa naturam missionis, Magister in 1. dist. 15. refert quosdam existimantes missionem in solâ unius Personæ ab aliâ processione sitam esse. Magister verò ipse ad aliud extremum tendit: Missionem enim Divinæ Personæ in solâ operatione externâ collocat, seu effectus alicujus in creaturâ productione.

III. Ad missionem requiritur processio, & externa operatio.

Vera tamen sententia est, ad propriam & perfectam missionem, utrumque requiri, nimirum & ut Persona quæ mittitur, procedat à mittente, & insuper ut existat operatio aliqua externa, seu effectus creatus, qui peculiari quodam modo tribuatur Personæ, quæ mittitur.

IV. Offenditur ad missionem requiri processionem.

Quoad primum, processionem scilicet Personæ, quæ mittitur, à Personâ mittente: hanc expressè requiri affirmat S. Augustinus lib. 2. de Trinit. c. 5. idque ex eo probat, quod Pater nunquam legatur missus, licet, ut ex eodem S. Augustino notat Magister, sapius in Veteri Testamento apparuerit: Et lib. 4. cap. 20. Pater, inquit, non dicitur missus, non enim habet de quo missus sit, aut ex quo procedat: quod sapius repetit, idemque alii Patres affirmant. Imò non levis hujus rei probatio ex ipsis Sacris Literis desumitur: Filius enim & Spiritus Sanctus, ut num. 1. vidimus, sæpè in Scripturâ dicuntur missi, Pater verò nunquam. Unde Joan. 14. vers. 23. dum Christus loquitur de totâ Trinitate, non dixit, Ad eum mittentur, sed Ad eum venimus: quod indicio est ad missionem requiri processionem. Quare Magister num. 2. citatus, S. Bonaventura, Scotus & alii, dum ad missionem dicunt non requiri, ut Persona missa procedat à mittente, sed posse quamvis ex divinis Personis à quâvis mitti, imò unamquamque mitti posse à seipsâ, vel non loquuntur de missione strictè & propriè dictâ, vel non satis ad mentem & loquendi modum Scripturæ & Patrum.

V. Probatur ad missionem requiri effectum externum.

Quod verò ad missionem requiratur etiam operatio aliqua seu effectus externus, exinde ostenditur: nisi enim aliquid hujusmodi ponatur, non ponitur tota essentia missionis; certum enim est, si Deus nihil omnino ad extra produxisset, nullam futuram fuisse Personæ ullius missionem: ergo

non minùs in hoc effectu externo, Personæ quæ mittitur, peculiariter conveniente, sita est missio, quàm in processione internâ, cum, quocunque ex his ablato, tollatur essentia missionis.

Ratio demum est; missio liquidem egressum quendam denotat ejus qui mittitur, ab illo à quo mittitur: cum ergo in divinis Personis nullus dari possit egressus per motum localem, aut mutationem physicam, recurrendum necessariò ad emanationem, dicendumque egressum hunc fieri per processionem seu productionem Personæ missæ à mittente: quod innui videtur illis Christi verbis Joan. 16. vers. 28. & 30. Exivi à Patre, & veni in mundum; unde & paulò post subjunxerunt Discipuli: In hoc credimus quia à Deo existis; quæ verba de eternâ Christi processione explicat S. Hilarius lib. 7. de Trin. & S. Thomas.

VI. Missio egressum Personam missam denotat ex eo à quo mittitur.

Uterius, cum missio præter productionem, terminum etiam ut dixi denotet ad quem mittitur, & Persona quævis divina per immensitatem sit essentialiter ubique, rei que omni creatæ, ipso facto quod res illa existat necessariò præsens, terminus hic esse nequit locus aliquis aut Persona, cui de novo reddatur præsens, sed esse debet effectus aliquis, ad Personam quæ mittitur, peculiariter pertinens, quæque illam singulari quodam modo representet, & ratione cujus dicatur de novo apparere. In quam rem appositè S. Augustinus lib. 2. de Trin. cap. 5. de Christo loquens: Missus, inquit, dicitur, in quantum apparuit foris in naturâ corporali. Hæc tamen juxta jam dicta intelligi debent suppositâ processione, seu productione; sine hac enim, ut ostensum est, essentia missionis non subsistit.

VII. Quem terminum ad extra denotat missio in divinis.

Quando ergo in Scripturâ, Isaïa 48. vers. 16. dicitur Christus missus à Spiritu Sancto, sermo est de Christo ratione humanitatis assumptæ, & per communicationem idiomatum. Eodem modo intelligendus est S. Augustinus, & alii, sicubi dicere videntur Filium misisse seipsum.

VIII. Quo sensu Christus dicitur missus à Spiritu Sancto.

Quamvis etiam effectus ille externus producat ab omnibus tribus Personis, non tamen dicuntur omnes mittere: missio enim, ut ostensum est, præter opus externum, includit processionem, per quam Persona quæ mittitur accipit à mittente voluntatem eundi, quæ processio vocatur missio inchoata, de qua loquitur S. Augustinus lib. 4. de Trin. cap. 20. dum ait: Non tantum dicitur Filius missus, quia Verbum caro factum est, sed etiam Verbum est missum, ut caro fieret. Porro missio completè sumptâ est temporalis, cum non nisi posito hoc effectu externo, existat completè.

IX. Personam missam, per processionem accipit voluntatem eundi.